

Baskıyı Kim Anlayabilir ve Baskıya Gerçekten Son Vermek İçin Ne Gerekli?

Editör Notu: Devrimci önder ve *Yeni Komünizm*'in yazarı Bob Avakian'ın aşağıdaki röportajı *Revolutionary Worker*'ın 11 Ağustos 2002 tarihli #1162 sayısında yer almıştır. Röportajı gerçekleştiren kişi Devrimci Komünist Parti'nin sözcüsü, deneyimli bir devrimci olan Carl Dix'tir. Röportaj bir dizi olarak gerçekleştirilmiştir. Aşağıda ilgili iki bölüm birlikte aktarılmaktadır. Özellikle ilerici saflarda etkisini ağır ve negatif şekilde hissettiren "kimlik politikaları" fenomenine yönelik Bob Avakian'ın değerlendirmeleri dikkat çekicidir. Çevirisini takipçilerimizin dikkatine sunarız.

Kaynak için bkz: [RW ONLINE: Bob Avakian Speaks Out, Interviewed by Carl Dix](#)
([revcom.us](#))

Carl Dix: Kimlik politikası meselesinin biraz daha açılmasını, bunu partinin yaklaşımıyla ve proletarya önderliğindeki birleşik cephe doğrultusunda değerlendirilmesini isterim. Özellikle de şu meseleye bakmak gerekiyor; ulusal baskı gerçektir, direnişi ve mücadeleyi doğurur; fakat bu durumda mücadelenin ve direnişin nasıl örgütlenmesi gerektiği ve neye karşı yöneltilmesi gerektiği meselesi ortaya çıkıyor. Bu doğrultuda, farklı ezilen grupları kendi ulusal kimlikleri altında örgütleyerek mücadelenin ele alınması ve buna odaklanılması gerektiği şeklindeki görüşü, partinin belirttiği proletarya önderliği altında birleşik cephe (PÖaBC) görüşü ile karşıtlaştırmanızı istiyorum.

Bob Avakian: Pekala, mücadelenin seyri içinde farklı türden baskılara ve belirli bir zamanda bunun geldiği yere karşı tepki ile halkın farklı kesimleri içinde gelişecek her türden örgüt olacaktır. Ve bunların hepsi olumludur ya da olumlu bir yöne yönlendirilme potansiyeline sahiptir; ancak bir kez daha

şuna geri geliyoruz: “Burada neyle uğraşıyoruz? Bu baskıyla başa çıkmak için ne gerekiyor?”

Ve daha da önemlisi, tüm bu baskılarla gerçekten başa çıkabilir miyiz, yoksa sadece baskının etkisini yumuşatmaya veya baskı zincirlerini gevşetmeye çalışmakla mı yetinmeliyiz, bunu mu demek istiyorsunuz? Sanırım yine bu soruya dönüyoruz, çünkü eğer tüm toplumu gerçekten değiştiremezsek, yeni bir dünya yaratamazsak, tüm bu farklı baskı biçimlerinden kurtulamazsak, o zaman şunu söylemek mantıklı olur; peki o halde, herkes bunun etkilerini dengelemek için elinden geleni yapsın ya da her neyse onu yapsın.

Fakat gerçek şu ki, tüm bunları kökünden sökebiliriz ve ihtiyacımız olan da budur, o halde belirli bir zamanda ortaya çıkan tüm farklı mücadele biçimlerine ve akışlarına nasıl mı bakıyoruz? Bence buna, mevcut sistemi nihai olarak devirmek ve tüm toplumu dönüştürme hedefiyle ilgili olarak bakmamız gerekiyor. İşte bu yüzden proletarya önderliğinde bir birleşik cepheden bahsediyoruz. Çünkü proletarya, bir kez daha toplumda en temel ve kendini en çok dayatan çıkarlara sahip olan ve böyle bir devrim yapma ihtiyacı duyan güçtür, fakat aynı zamanda toplumda daha geniş güçleri ortaya çıkarması ve birleştirmesi de gerekmektedir. Herhangi bir zamanda bakış açısı farklı olan çeşitli güçlerle birleşip mücadele ederken bile, her direniş ve mücadele akımını nihayetinde devrim hedefine doğru yönlendirmesi gerekir.

Yani bu mesele, daha önce de bahsettiğimiz gibi bütün bir “kimlik siyaseti” kavramından çok farklıdır. Elbette pek çok farklı insan kimlik siyasetiyle farklı şeyler ifade ediyor. Bu konuda biraz deneyiminiz de oldu ve belki bunun nasıl ortaya çıktığını siz biraz daha ortaya koyabilirsiniz.

Carl Dix: Pekala, şu ifadelerle mesele kendini gösteriyor:

“Belirli bir grup insanın yaşadığı baskı, bu grubun dışındaki herhangi biri tarafından kavranabilir ve anlaşılabilir mi?

Bundan yola çıkarak, gerçekten bu baskıya karşı savaşılabılır mı? Yoksa neyle uğraştığınızı anlamak ve mücadeleye öncülük etmek için illa o ezilen grubun bir parçası olmak mı gerekiyor?"

Bob Avakian: Her şeyden önce, felsefi açıdan insanların kavrama deneyimlerinin her ne tür olursa olsun zengin bir kaynağı olduğunu söyleyebiliriz. İnsanların baskı ve baskıya karşı mücadele deneyimleri, bu baskının doğasını ve bunun başka şeylerle ilişkisini anlamak için zengin bir kaynaktır. Ancak tek başına bu size tam bir resim vermeyecektir ve herkes kendi deneyimiyle veya herhangi bir deneyimle ilerleseydi bu durumda insan bilgisi çok sınırlı olurdu.

Her tür bilgi, Mao'nun da dediği gibi iki bilgi kaynağını gerektirir; bunlar doğrudan deneyim ve dolaylı deneyim, yani öğrendiğiniz diğer insanların deneyimleridir (ya da deneyimlenen veya gözlemlenen diğer şeylerden çıkarılan bir şeyin bilgisidir). Herkes bunu uygular. Yani kimse kalkıp da "Yalnızca doğrudan yaşadığım şeyler hakkında fikirlerim vardır ve yalnızca bunlar hakkında kaygı taşıyırım." demez. Dünyada bu şekilde yaşayamazsınız.

Askerler izne geldiklerinde Vietnam üzerine tartıştığımız zamanları hatırlıyorum. Berkeley'e gelir, savaş karşıtı masaya gider ve bizimle tartışırlardı. "Peki o zaman, hiç Vietnam'da bulundun mu?" derlerdi. Ve içimizden "hayır" diyenlere "o halde bu konuda hiçbir şey söyleyemezsiniz" derlerdi. Bu arada bize Vietnam'da nasıl savaşmamız ve Çinli komünistleri ve Rusları nasıl durdurmamız gerektiğine dair her tür şeyden bahsederlerdi. Bir noktada onlardan birine şunu yönelttim: "Peki o halde, Sovyetler Birliği'ne veya Çin'e hiç gittin mi?" "Hayır" dedi. "O halde, Sovyetler Birliği ve Çin hakkında ve bunun Vietnam ile ilgisi olduğuna dair nasıl konuşabilirsiniz?" diyerek yanıtladım [Carl Dix güler]

Ve açıkçası, yalnızca kendi doğrudan deneyiminiz hakkında konuşamazsınız, hiç kimse konuşamaz ve hiç kimse yalnızca kendi deneyimleri hakkında fikir sahibi olamaz. Mesele, temel olarak şeyleri anlamanızın doğru olup olmadığıdır. Herhangi bir şeyin doğru mu yoksa yanlış mı olduğudur. Gerçekliği olabildiğince yakından yansıtıp yansıtmadığıdır. Ve bir kez daha doğrudan deneyimler çok önemlidir ve belirli bir alanda doğrudan deneyime sahip olmayan kişilerin bunu deneyimleyenlerden öğrenmeleri de çok önemlidir. Ancak halen daha derine inmek, meseleyi çok daha eksiksiz bir şekilde kavramak, bunun hem kendi özelliklerini daha eksiksiz olarak hem de daha büyük resme nasıl uyduğunu ve diğer şeylerle nasıl daha bütünlüklü bir ilişki içinde olduğunu kavrayabilmek gerekir.

Yani her şeyden önce, felsefi düzeyde bu tamamen hatalıdır. Örneğin bu durum Partimizin tarihinde -Çin'deki darbe sırasında- ortaya çıkmıştır. Deng Xiaoping ve devrimi yıkmak isteyen diğerleri iktidara geldiğinde Partimizdeki bazı kişiler şöyle dediler:

“Sonuçta biz Çin’de değiliz, bu konuda herhangi bir fikrimiz olamaz.”

Mao’nun önceden **“Eğer Çin’de revizyonistler iktidara gelirse, dünya komünistleri revizyonistlere karşı mücadele etmek ve onları devirmek için Çin halkıyla birleşmelidir!”** demiş olması dikkat çekicidir. Mao’nun, Çin’de olmasanız bile, bu meseleyle ilgili olarak söyleyecek ve yapacak bir şeylerinizin olup olmadığına dair farklı bir görüşü vardı. Bunun nedeni, bir kez daha dünyada yaşamanızdır ve tüm bu şeylerin etkileşime girmesi ve birbirlerini etkilemesidir.

Çin’de yaşananların dünya üzerinde büyük bir etkisi olduğu açıktır. Öte yandan ABD’de yaşananların da dünya üzerinde büyük bir etkisi olduğu açıktır. Bizler kalkıp ABD dışındaki insanlara ABD’de yaşamadıkları için ABD emperyalizmine karşı mücadele edemeyeceklerini söylemiyoruz. Benzer şekilde, bizler de Çin’de yaşamadığımız için orada olup bitenler hakkında söyleyecek bir şeyimiz olmadığı şeklindeki görüşe katılmadık. Çünkü her türden insan bu konuda fikir sahibiydi ve fikirlerine göre hareket ediyordu. Ancak nasıl davranacağımızı gerçekten bilmek için meseleyi aktif olarak ele almamız gerekiyordu. Bunu incelememiz gerekiyordu.

Kalkıp şunu demedik: “Ne yapalım elden bir şey gelmez. Deng Xiaoping bu meseleyi ABD’de bulunan ve Çinli olmayan bizlerden daha iyi biliyor, çünkü kendisi zaten Çinlidir ve Çin’de yaşıyor.” Bizler objektif bir hakikat olduğunu söyledik. Deng Xiaoping neyi temsil ediyor? Hangi çizgiyi ve hangi programı savunuyor, neye başvuracak, Çin halkı ve dünya halkları için nelere yol açacak, bunun sonuçları ne olacak ve bununla ilgili olarak bizim sorumluluklarımız nelerdir? Bütün bunlara benzer şekilde yaklaşmanız gerekiyor. Yani tanımladığınız şekliyle bu kimlik politikası kavramında felsefi olarak hatalı olan şey budur.

Carl Dix: Peki, sanırım az önce belirttiğin noktalara cevaben bazı insanlar şöyle diyecektir: “Bakın, bizler burada

meselenin ne hakkında olduğunu anlayabilen tek kişinin onu doğrudan deneyimlemesi gerektiğini söylemiyoruz. Biz onu gerçekten anlayabilecek ve ona karşı gerçekten mücadele edebilecek insanların bu ezilen gruptan gelmeleri gerektiğini söylüyoruz.”

Bana öyle geliyor ki bu tür bir bakış açısının direniş ve mücadele için, ayrıca devrimci mücadele ihtimali de dahil olmak üzere devrimci bir mücadele açısından pek çok anlamı var. Buna nasıl cevap vereceğinizi merak ediyorum?

Bob Avakian: Ben de felsefi olarak buna katılmadığımı açıklıyordum; eğer bu meseleyi mantıki sonucuna kadar takip ederseniz (Richard Pryor’un dediği gibi “Mantığın mantıki sonucu nedir?”) gidişat proletarya önderliği altında birleşebilecek herkesi birleştirme yaklaşımımız ve nihayetinde devrime yol açacak programın yerine, her mücadelenin diğerinden bir duvarla çevrilerek ayrışmasına yol açacaktır. En sonunda tüm mücadeleleri duvarla kapatırsınız.

İnsanların bu konuda fikirleri olabilir diyebilirsiniz, fakat eğer sizin kriteriniz bu alanda gerçekte neler olup bittiği, insanların ne tür bir baskıyla karşı karşıya oldukları, bunun nereden kaynaklandığı ve bu konuda ne yapılması gerektiği değilse, eğer sizin kriteriniz yalnızca “pekala, bunu tecrübe eden insanlar bu konuda ne yapılması gerektiğine karar verecek esas kişiler olmalıdır” şeklinde olacaksa, bu durumda her şeyden önce, daha önce de bahsettiğim gibi, pek çok farklı insan bunları yaşıyor ve onların da farklı özel deneyimleri var. Ayrıca toplumda farklı konumlarda bulunuyorlar ve aynı deneyimin ne anlama geldiğine dair farklı analizler yapacaklardır. Örneğin tüm katmanlardan Siyahiler, hatta bu Siyahi muhafazakarların bizzat kendileri de, kabul etseler de etmeseler de Siyahi halk olarak ezilmektedir. Bunun sonuçlarını örneğin sokakta yürürken ve kimlik kontrolü sonucu kenara çekildiklerinde ve bazen bundan çok korkunç sonuçlar açığa çıktığında yaşarlar. Ancak toplumda farklı bir konumdadırlar ve aynı şeyi farklı şekilde

deneyimlemektedirler, bu durumda başkasından farklı bir analize sahiptirler, çünkü bu onlar için tamamen farklı bir bağlamın parçasıdır. Bir konut projesinde yaşayanlar, polis tarafından her gün vahşice dövülenler, yoksulluk koşullarında yaşamaya zorlananlar, iş bulamayanlar, Siyahi oldukları için halen baskıya maruz kalan ve bütün bu türden şeyleri yaşayanlar, bu burjuva insanlardan farklıdırlar, tamamen farklı bir bağlamın parçasıdırlar ve farklı analizler ve farklı çözümler üreteceklerdir. Bu yüzden, meseleyi analiz edecek ve bunun için bir program bulacak kişilerin yalnızca bunu deneyimlemiş kişiler olması gerektiğini söylemek sorunu çözmeyecektir.

Carl Dix: Proletarya diktatörlüğü ve öncü parti meselesine geri dönmek ve ona farklı bir açıdan yaklaşmak istiyorum, çünkü bu meselenin etrafında ortaya çıkan başka bir biçim var ve bana kalırsa kendini bir şekilde şöyle gösteriyor. İnsanlar şöyle diyor: “Pekala, bir devrime ihtiyaç olduğunu söylüyorsunuz...”

Bob Avakian: Bu soruya geçmeden önce bir şey sormak istiyorum, sence bu kimlik politikası meselesine yeterince değinip konuyu yeterince ele alabildik mi? Merak ediyorum, çünkü biz konuşurken farklı sorular ortaya çıktı ve bir şekilde bunlarla birlikte gittik, esas olarak kimlik siyasetine dair ortaya koyduklarımızdan yeterince bahsedebildik mi? Yönelteceğin yeni soruyu kesinlikle ele almak istiyorum, fakat kimlik siyaseti hakkında söylenecek daha fazla şey yok mu?

Carl Dix: Evet, sanırım biraz üzerinde durduk. Hem felsefi açıdan bu anlayışta neyin yanlış olduğu, hem de bundan yola çıkarak devrimci mücadelenin etkilerinin neler olduğu konusuna girdik. Bu yüzden yeterince gittiğimizi düşünmüştüm.

Bob Avakian: Siyasi boyutlarından veya siyasi ifadelerinden bazılarını yeterince ele aldığımızı düşünüyor musun? Başka bir deyişle ben daha çok felsefi olarak bunu tartıştığımızı düşünüyorum...

Carl Dix: Siyasi çıkarımlar yeterli değil mi?

Bob Avakian: Başka bir deyişle, kimlik siyasetinin politik sonuçları nelerdir ve bu bahsettiğimiz şeye yani proleter devrime nasıl karşıdır? Belki bunu biraz daha keşfedebiliriz diye düşünüyorum, çünkü söylediklerime cevap verirken insanların şöyle diyeceklerine dikkat çektin; “Biz onu gerçekten anlayabilecek ve ona karşı gerçekten mücadele edebilecek insanların bu ezilen gruptan gelmeleri gerektiğini söylüyoruz.”

Yani bu bir nevi felsefi seviyededir, fakat aynı zamanda siyasi seviyesi de vardır. Bunun siyasi sonuçları bulunmaktadır, ne demek istediğimi anlıyor musun? Bana öyle geliyor ki, bunun siyasi çıkarımları oldukça reformisttir.

Başka bir deyişle bu meselenin her bir mücadeleyi nasıl engelleyeceğinden biraz bahsettik; dediğin gibi belki her biri kendi küçük kalesinden diğerlerine ulaşabilir, fakat bahsettiğimiz türden geniş bir birliğe sahip olamazsınız ve bu

küçük ve duvarlarla örülmüş çemberlerin her birinde hangi programın doğru ya da yanlış olarak belirleneceğine dair herhangi bir nesnel temele sahip olamazsınız. Ve bana öyle geliyor ki, bu mesele felsefi boyutu içeriyor fakat aynı zamanda siyasi olanı da içeriyor. Örneğin bu durumda nasıl bir hareket inşa edeceksiniz ve gerçekten devrim yapabilecek türden bir hareket inşa etmek için neyin doğru neyin yanlış olduğunu nasıl bileceksiniz? Ayrıca bu görüşü benimseyen insanlar, istedikleri şeyin veya mümkün olanın, arzu edilenin ya da her neyse bunun bir devrimin olduğunu düşünüyorlar mı?

Carl Dix: Bence bu genel bakış açısından devrimin hedef olduğunu söyleyen güçler var, fakat onların çizgisine ve bakış açısına indiğiniz zaman -yani nasıl bir mücadele yürüttüklerine ve nasıl bir pratik içinde olduklarına bakıldığında- bunun çok gerisinde kalıyorlar ve aslında devrim yapabilecek güçleri bir araya getirme perspektifine de sahip olmadıkları da ortaya çıkıyor.

Bob Avakian: Ben de acaba devrimi nasıl görüyorlar diye soracaktım. Böyle bir devrimi yapacak güçleri nerede görüyorlar ve böyle bir devrimin neye yol açacağını düşünüyorlar? Yani sen şimdi söyleyince aklıma bunlar geldi.

Carl Dix: Evet, benim de başıma geliyor. Aslında bir cevap alabilmek biraz zor. Çünkü bu yapıların pek çoğu en azından örgütlemeye çalıştıkları insanların ya da bağlantı kurmaya çalıştıkları diğer güçlerin önüne bu tür analizler ve bu tür teorik çalışmalar koymuyorlar, böylesi bir güce sahip değiller. Hatta bazıları bunu dile de getiriyor; “biz daha yeniyiz, belli yönlerden kendimizi geliştirmemiz” gerek diyorlar. Diğerleri ise, aslında devrim noktasının dışında duruyor ve açıkça devrimin bu aşamada bir hedef olmadığını söylüyorlar. Ya da en azından bu noktada amaçlarının bu olmadığını söylüyorlar. Direniş inşa etmek, farklı ezilen gruplar arasında bağlantılar kurmak gibi amaçları olduğunu, fakat bunu devrim yapmak için fiilen hazırlanmak ve güçleri toplamak anlamında öne sürmediklerini belirtiyorlar.

Bob Avakian: Sen bunları söylerken aklıma gelen şeylerden biri de şu oldu; söylediklerinle birlikte şöyle bir durumun oradaki çizgide egemen olduğunu düşünüyorum: “Dışarı çıkıp insanları hemen devrimle tanıştıramazsınız, onlarla birlikte çalışmalısınız, bir hareket inşa etmelisiniz ve daha sonra devrimden bahsedebilirsiniz.” Fakat mesele şu ki, bir hareket inşa etmeniz gerekiyor ve bir direniş inşa etmeniz gerekiyor, bir mücadele inşa etmeniz gerekiyor -ve aktif olarak bunu yapmaya çalışıyoruz, sizin de bildiğiniz gibi pek çok şeyin ortasında bunu yapmaya çalışıyoruz- bunu deneyimledik ve daha önce de bahsettiğimiz şeylere, Vietnam savaşından bugüne kadar olan her şeye geri dönüyoruz.

İnsanlara asıl meseleyi en başından anlatmazsanız, onlara gerçekte neyle karşı karşıya olduğunuzu söylemezseniz ve işleri bu bağlama oturtmazsanız, işte o zaman olacak şey şudur; insanlar bir süre sonra şaşkınlık yaşar ve cesaretlerini kaybederler; çünkü belirli bir mücadele cephesinde gerçek ilerlemeler kaydetseniz, bazı kazanımlar elde edip bazı tavizler verseniz ve bazı saldırıları geri püskürtseniz bile konuştuğumuz gibi geri gelmeye devam edecekler ve işler daha da boka saracak, insanlar sonrasında cesaretlerini kaybedecekler ve kafaları karışacaktır. Çünkü en azından temel anlamda, tüm bunların nereye gitmesi gerektiği ve oraya nasıl ulaşılacağı konusunda daha geniş bir görüşe sahip değildirler. Bence bu yapılmazsa, aslında insanları daha da demoralize etmeye hazırlıyorsunuz demektir. Bana kalırsa bunu gösteren çok fazla deneyim var.

Carl Dix: Evet, demek istediğim şey aslında bu gördüğümüz ve boğuşmaya çalıştığımız bir durum, yaptığımız işin çoğunu insanların bunun ötesine geçmesine nasıl yardımcı olabileceğimiz oluşturuyor. Çünkü şu anda ezilen ve sömürülen insanları polis vahşeti ve cinayetlerine karşı bir cephede örgütlemeye çalışıyorsunuz. Bu savaşa adım atan ve adalet için gerçekten fazlasıyla mücadele eden bazı insanlar var, bazıları sevdiklerinin polis tarafından gaddarca dövüldüğü ya da

öldürüldüğü belirli davalar tarafından motive olmuş durumda, belirli bir davada adalet için motive olan, bunun kurbanı olan tüm insanlar için adalet ihtiyacını görmeye kadar öne plana çıkanlar ve bu konuda kahramanca bir direniş sergileyenler var. Fakat sonra belli bir noktada, çoğu zaman bu alçakça şeyleri yapan aşağılık insanların hiçbirinin cezalandırılmadığını ya da en fazla ellerine tokat atıldığını görüyorlar. Abner Louima davası gibi bir durumla karşılaşırsınız, bir dizi polisin gerçekten mahkum olduğu ve ardından temyiz mahkemesi düzeyinde itiraf edenler hariç tüm polislerin mahkumiyetlerini iptal ettikleri bu tür bir geri dönüş kararını görürsünüz. Bu durum insanları bir tavıra yöneltiyor: Bizler burada ne için savaşıyoruz? Bütün bu çalışmaları yürüttük ve bu cephede bir nebze adalet de sağladık, fakat şimdi işler tersine döndü.

Bu yüzden, bunun nereye gitmesi gerektiğine dair perspektifi ortaya koymak ve aynı zamanda insanları adım adım bir araya getirmeye yaklaşımda gündeme getirdiğiniz noktanın önemli olduğunu düşünüyorum. Çünkü Louima davasındaki geri dönüşün sevindirici tarafı, yakın zamanda Brooklyn’de yaklaşık yüz kişinin katıldığı bir gösteri olması ve bunun en önemli kısımlarından birinin, polis tarafından katledilen veya vahşice muameleye maruz kalan diğer insanların aile üyelerinden bazılarının da orada olması, sağlam şekilde durmalarıydı. Bir nevi iki şeyi öne çıkarıyorlardı. Birisi, bu geri dönüşün hepsinin suratlarına atılan bir tokat olduğuydu. Bu yalnızca Abner Louima ve ailesi için atılan bir tokat değildi... Biliyorsunuz Bayan Baez sokağa indi... ve çocukları polis tarafından öldürülen birkaç ebeveyn buna katılmak için sokaklara çıktı. Ve bunun hepimizin yüzüne bir tokat olduğunu söylediler. Bir yandan da “Bu cephede adalet mücadelesinden vazgeçmeyeceğiz” diyorlardı. Bu önemli bir tezahürdü. Fakat aynı zamanda bizim ve diğerlerinin insanlara burada neler olduğuna dair daha geniş bir bakış açısı kazandırmak için ne kadar çalıştığımız da önemli. Yani bu davada kaydettiğimiz ilerlemeyle belirlenen sadece doğrusal bir şey değil. Hem bu

insana yapılan işkenceye hem de bu işkencenin üstünün örtülmesine katılmış birkaç polisin mahkemelerce amlandığı böylesi bir karar karşısında bile halkın aslında ayakta kalabilmesi önemli. Durum onları demoralize etmedi ve geri adım atacakları ve vazgeçecekleri noktaya kadar da onları şaşırtmadı.

Bob Avakian: Marx'ın uzun zaman önce söylediği gibi, kitleleri beli bükülmüş zavallılar durumuna indirgememek için, daha da acımasız bir şekilde sömürülmeyecekleri, baskı altına alınmayacakları, ayrıca verilmesi gereken daha büyük mücadeleyi yürütmekten aciz kalmayacakları, ezilmelerinin doğrudan örneklerine karşı savaşılabilmeleri için seferber edebilmek önemlidir. Tüm bunlarla ilgili olarak bunun halen çok önemli bir nokta olduğunu düşünüyorum. Ancak eğer tek amacınız birkaç şeyi düzeltmeye çalışmaksa, eninde sonunda sistemin işleyişi karşısında bunalacaksınız demektir. Bu durum belirli reformlar veya tavizler için savaşmanın veya belirli saldırıları geri püskürtmenin önemli olmadığı anlamına gelmez, ancak insanlara sunulacak en yüksek ufuk da bu olamaz. İnsanlar, Partimiz tarafından temsil edilen ve bizim öne sürdüğümüz tam bir devrimci programı tam anlamıyla benimsemeseler, onu tam olarak anlamasalar ve herhangi bir zamanda hepsini kavrayamasalar bile ve mücadeleye girdiklerinde halen diğer şeylerin etkisi altında kalsalar da, yine de onlara daha yüksek bir vizyon ve geleceğe dair daha fazla umut verebilmek gerekiyor. Ve bence bu durum, bırakın tüm bunların çözümüne gerçekten ulaşmak şöyle dursun, belirli veya kısmi mücadeleleri sürdürebilmek açısından bile çok önemlidir.

Carl Dix: Evet, bunun önemli olduğunu düşünüyorum, bunu pratikte de gördük; yaptığımız şeyden çok fazla uzaklaşmak istemiyorum fakat bu konuda birkaç şey öne sürmek istiyorum. Çünkü genellikle her yıl polis vahşetine son vermek için ulusal protesto günü olan 22 Ekim'e* dair bir başyazı yayınlıyoruz ve bu cephedeki direniş hareketinin durumunu,

karşılaşılan zorlukların neler olduğunu ve önümüzdeki yolu işaret edebilmek için bir araya getirmeye çalışıyoruz. Bunu iki şekilde yapmaya çalışıyoruz. Birisi, bu hareketin bu cephede adalet mücadelesini sürdürmek için atması gereken acil adımların neler olduğunu belirtiyoruz, bizler bunu proleter devrimciler olarak kendi bakış açımızdan değerlendiriyoruz.

Bunu yapmaya ilk başladığımızda ve bunu herkese ilettiğimizde nasıl bir etkisi olacağından emin değildim, ardından bu ebeveynlerin bazılarının bunu benimseyeceklerini öğrenecektik, baştan sona okudular ve bir kadın bunun çıktısını aldı ve toplu bir posta gönderimi yaptı. Kendisiyle yerel koalisyonda çalışan bir yoldaşımızla temasa geçti ve “Bu postayı göndermeme yardım etmene ihtiyacım var” dedi, yapacak çok işi vardı ve emin değildiler. Kadın dedi ki: Bu 22 Ekim için önemli. Yoldaş “Tamam, biraz zamanımı ayıracağım ve postayı göndermene yardım edeceğim” dedi. Oraya vardıklarında, kadının 22 Ekim’deki başyazımızın kopyalarını postalamak istediğini öğrendiler, kadın bu belgenin herkese ulaştırılması gerektiğini söylüyordu. Bu durum bu kadının bir devrimci komünist olduğu anlamına da gelmiyordu, fakat kendisi şöyle

diyordu: “Herkes burada ne söylendiğini okumalı, çünkü bu cephede neyi başardığımızı ve yolumuza nasıl devam etmemiz gerektiğini görmelerini sağlayacak olan şey işte budur.”

Bob Avakian: Evet ve bence mesele şu ki, aynı fikirde olmasa veya diğerleri oradaki her şeye katılmasalar bile, bu durum onların o belirli mücadeleyi daha geniş anlamda görmelerini sağlayan daha geniş bir vizyon sağladı, ki bu da beni “kimlik politikası” meselesine yeniden geri getiriyor. Çünkü örneğin yapmaya çalıştığımız şeylerden biri -bütün çalışmalarımızda, başkalarıyla birleşme çabalarımızda, 22 Ekim koalisyonunda başka insanların çabalarında da durum böyledir- insanlarla geniş çapta birleşmek olmuştur. “Tamam, elimizden geldiğince dar bir şekilde bölünelim” demedik. “Polis vahşetine maruz kalan siyahiler bir grup oluşturmalıdır. Bunu deneyimleyebilecek beyazlar ve koalisyona dahil olan bazıları da başka bir grup organize etmelidir. Chicanolar, Porto Rikolular, kadınlar ve erkekler de farklı birer grup düzenlemelidir.” demedik.

Bu durum belirli baskılara karşı savaşmak için halkın belirli kesimleri arasında gelişen çeşitli örgütlenme biçimlerinin olmayacağı ve bunların olumlu bir rolü olmayacağı anlamına gelmez. Fakat bundan bir ilke çıkartırsanız herkesi böler ve bununla da devam edebilirsiniz. İnsanları bölmek için her zaman başka bir temel bulabilirsiniz. Neredeyse sonsuz bir şekilde çok daha dar ve daha da dar gruplara ayrılabilirler. Ancak 22 Ekim gibi olaylarda buna karşı çıkan güçlü yönlerden biri de halkı geniş çapta birleştirmek olmuştur. Halkı doğrudan diğer kesimlerle birleştirmekten önceden bahsetmiştik, örneğin adaletsizliğe karşı öfkelenen orta sınıf tabakalarından insanlarla bile birleşebilmişlerdir. Ve bu gerçek güçlü yönlerden biridir. 22 Ekim koalisyonunun gücüdür, ancak birlik olabilen herkesi birleştir yöneliminin ve buna önderlik edecek devrimci çizgiyi öne çıkarmanın gücüdür. Birleşik cephenin bir parçası olarak insanlar farklı sorular hakkında birçok farklı bakış açısına sahip olsalar da, bu

aslında çizginin bir ifadesidir ve orada tezahür edenler de bu çizginin güçlü yönleridir.

Yine de farklı baskı biçimlerinin kendine has özellikleri vardır, kadınların ezilmesinin Siyahilerin ezilmesinden farklı olduğunu bilirsiniz. Örneğin, gey ve lezbiyenlere yapılan ayrımcılık, giysi fabrikasında göçmenlerin sömürülmesinden farklıdır. Fakat tüm bu şeyler birbirine bağlıdır ve iç içe geçer ve hepsinden de öte, hepsinin kökü aynı sistemde ve sistemin doğasında yer almaktadır. Hepsinin çözümü aynıdır. Eğer hepsi aynı şeye kök salmışsa, bu şeylerden kurtulmak için o sistemi kökünden sökmeniz gerekir.

Meselelere duvar örüp kapatmak -ya da herkesin kendi dar çevresine gitmesi, en azından bir dereceye kadar kendini diğerlerinden ayırması gerektiğini söylemek ve büyük resimden ayrı olarak “kendi hakikatlerini” ve kendi baskı anlayışlarını geliştirmek- en iyi ihtimalle reformdan başka bir şeye yol açmayacaktır. Ve bana öyle geliyor ki, problemle gerçekten başa çıkmanın fazlasıyla gerisinde kalacaktır. Bunun gerçekten temsil ettiği şey, -bir dereceye kadar bilinçli olarak veya en azından bilinçsizce de olsa- bunu bir çizgide birleştiren kişiler açısından bu durum aslında devrimin mümkün olmadığı ve/veya arzu edilmediğinin bir ifadesidir.

Dipnot:

***22 Ekim Polis Vahşetini, Baskısını ve Bir Neslin Suçlu Sayılmasını Durdurun Koalisyonu (Stop Police Brutality, Repression and The Criminalization of a Genaration)** Pam Africa (International Concerned Family and Friends of Mumia Abu Jamal and MOVE), Akil Al-Jundi (Community Self Defense Program), Angel Cervantes (Four Winds Student Movement), Omowale Clay (December 12th Movement, **Carl Dix (Revolutionary Communist Party, USA)** ve Keith McHenry (Food Not Bombs) arasındaki diyalog sonucu oluşturuldu. Bu konuşmalar, ülke çapında yoğunlaşan polis vahşeti salgınının ulusal düzeyde direnişle karşılama ihtiyacına odaklandı. Bu aktivistler ve temsil ettikleri örgütler, NDP’nin Ulusal Koordinasyon Komitesi (NCC) oldu ve Mayıs

ayında Resist '96'da Ulusal Protesto Günü için bir çağrı taslağı yayınladı. Refuse & Resist (R&R) ve National Lawyers Guild (NLG) çağrıyla imzalandı ve Robert Rockwell ve Jim Lafferty bu iki kuruluşu temsil eden NCC'ye katıldı.

22 Ekim, başladığı yıl olan 1996'da NDP (Ulusal Protesto Günü) için müzakere edilen tarihti. Katılan gruplar bunu Ekim ayında yapmak istediler, çünkü öğrenciler okula ve seçimlerden önce geri dönecekti, böylece insanlar kendilerini sokaklarda ifade etmenin bir yolunu bulabildiler. İlk yıl o kadar başarılı geçti ki, insanlar "haydi tekrar yapalım!" dediler. 22 Ekim daha sonra Amerika Birleşik Devletleri'nde insanların ulusal çapta polis vahşetini protesto ettiği tarih olarak önemli hale geldi.

Detaylı bilgi ve haberler için bkz: **Stop Police Brutality, Repression and The Criminalization of a Generation: October 22nd Coalition:** www.october22.org